

pravě. Nss tento náhled nesdílí. V daném případě nejedná se o železnici zřízenou podnikatelem výhradně pro potřebu určitého jeho podniku a tvořící součást tohoto podniku, vyžadujícího případně schválení podle III. hlavy živn. řádu, nýbrž podle výměru ředitelství státních drah, jehož obsah byl st-lce v nař. rozhodnutí sdělen, a jí nebyl popřen, jde o t. zv. průmyslovou kolej státních drah, se které odbočují vlečky do jednotlivých závodů, aby získáno bylo železniční spojení jednotlivých průmyslových závodů s ostatní sítí státních drah. Na takovou železniční kolej, jež není pouhou součástí určitého průmyslového podniku, nýbrž je součástí provozu železničního, dlužno aplikovati všeobecné předpisy železniční, zejména tedy také ustanovení § 99 železničního dopravního řádu o stavbách, ležících v území na blízku dráhy, prohlášeném za t. zv. požární obvod dráhy (dv. dekret z 28. prosince 1843 č. 40.114 Sb. pol. zák. sv. 71, č. 137). Námitka stížnosti, že cit. předpis vztahuje se jen na železnice sloužící veřejné dopravě v tom smyslu, že neomezují se na dopravu zboží do určitých průmyslových podniků resp. na vyvázení zboží z těchto podniků, nýbrž určeny jsou k všeobecné dopravě zboží a osob bez ohledu na určité podniky, nemá v železničním dopravním řádu žádné opory. Z toho, že cit. nař. reguluje vůbec dopravu osob a zboží bez zřetele na určité podniky, nelze dovozovati, že ustanovením jeho nepodléhá železnice, jejímž účelem jest zprostředkovati železniční spojení několika průmyslových závodů s ostatní sítí železniční. Ratio legis obsažená v § 99 želez. doprav. řádu dopadá zajisté stejně i na tyto železnice. Mluví-li tento předpis o obvodu prohlášeném za obvod požární, odkazuje tím pouze na existující předpisy o vymezení pojmu požárního obvodu co do jeho rozsahu, čímž však nikterak není řečeno, že by předpis ten směl býti aplikován jen na ony druhy drah, které existovaly v době vydání dvor. dekr. z 28. prosince 1843 a které tento dvorský dekret podle tehdejšího stavu mohl míti na mysli. Jest tedy námitka stížnosti, že na daný případ nelze aplikovati předpis § 99 želez. doprav. řádu o potřebě zvláštních železničních povolení pro stavby v požárním obvodu dráhy, bezdůvodna.

Stížnost dále namítá, že úřad první stolice právem rozhodl in merito o požadavcích dráhy, poněvadž ředitelství státních drah nevydalo žádného »rozhodnutí« ve své vlastnosti jako úřad, nýbrž vystupovalo pouze jako účastník komisionelního řízení, hájící soukromopodnikatelské zájmy státu. Námitka tato je bezdůvodná, neboť i kdyby pravda bylo, že ředitelství státních drah vystupovalo jako interestent, neplynulo by z toho, že stav. úřad byl by kompetentní rozhodovati věcně o námitkách činěných z důvodu bezpečnosti provozu dráhy a jejího okolí, neboť i pak musil by námitky takové odmítnouti pro svou nepřislusnost, ježto rozhodování o nich náleží do působnosti úřadů železničních, nikoli úřadů stavebních. — — —

Č. 10.483.

Učitelstvo: O době rozhodné pro počítání délky služebního stáří uchazeče o místo učitelské podle čl. IV. zák. č. 306/20 Sb..

(Nález ze dne 8. dubna 1933 č. 5593.)

V ě c: František K. v R. proti ministerstvu školství a národní osvěty o obsazení místa řídícího učitele.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Na uprázdněné místo řídícího učitele obecné školy smíšené v R., na něž konkursní lhůta uplynula dnem 15. prosince 1929, ošv v Novém Bydžově ze tří kandidátů, navržených míst. škol. radou v R., a to Josefa R., učitele a správce školy v H. (služební stáří koncem konkursu 11 roků, 11 měsíců, 4 dny), Františka K., učitele a zastupujícího řídícího učitele v R. (služební stáří koncem konkursu 12 roků, 2 dny), a Josefa R., učitele v H., zvolil (presentoval) ve schůzi z 19. února 1930 podle § 11 zák. z 19. prosince 1875 č. 86 z. z. čes. Josefa R. — Výnosem z 18. března 1930 zem. škol. rada v Praze tuto volbu potvrdila, ježto bylo šetřeno ustanovení článku IV. zák. č. 306/20 a prov. předpisů k němu, vydaných výnosem min. škol. z 31. prosince 1920 č. 40897 (věst. min. roč. 1921, str. 11), a poněvadž není ani jinak závady.

Z tohoto výnosu se František K. odvolal z důvodu, že obsazení místa uchazečem Josefem R. odporuje ustanovení článku IV. cit. zák., že měl býti na toto místo dosazen odvolatel, a to prý z těchto důvodů: V roce 1917 byl odvolatel odveden a povolán k výkonu vojenské služby válečné, v níž podle potvrzení čsl. pluku č. 103 v L. setrval ode dne 12. února 1917 do dne 28. října 1918 a ode dne 28. října 1918 do dne 2. prosince 1918, tedy celkem 1 rok, 9 měsíců, 20 dní. Vzhledem k ostatním okolnostem má býti odvolateli počítáno do služebního stáří ve smyslu § 1 výn. min. škol. z 31. prosince 1920 č. 40897, kterýmžto výnosem byl proveden článek IV. zák. č. 306/20, podle jednotlivých období: a) ze služby školní doba ode dne 1. října 1919 do dne 15. prosince 1929 — 10 roků, 2 měsíce, 15 dní, b) ze služby vojenské ode dne 12. února 1917 do dne 2. prosince 1918 — 1 rok, 9 měsíců, 20 dní, c) za válečné roky podle nařízení min. obrany z 10. prosince 1915 č. 362 — 2 roky, celkem 14 roků, 5 dní, okrouhle 14 roků. Odvolatelova kvalifikace nebyla nižší než dobrá, takže podle ustanovení druhé věty článku IV. zák. č. 306/20 nemohla býti dána přednost uchazeči službou mladšímu, ucházel-li se o místo definitivně systemisované — veřejným konkursem vypsané. Presentovaný Josef R. má služební doby jen 12 roků, tedy o 2 léta méně než odvolatel.

Žádost, již odvolatel podal dne 15. února 1930 za zápočet válečných roků (1917 a 1918), došla zatím vyřízení výnosem zšr-y z 5. dubna 1930, jímž vzhledem k tomu, že konal podle potvrzení velitelství náhradní baterie dělostřeleckého pluku č. 103 v Terezíně válečnou službu vojenskou od 12. února 1917 do 28. října 1918, bylo vysloveno, že podle nař. býv. min. zeměbrany z 10. prosince 1915 č. 362 ř. z. má nárok, aby mu při jeho případném pensionování byla započítána léta 1917 a 1918 jakožto léta válečná pro výměru výslužného, a že zšr proto svoluje, aby uvedená válečná léta byla mu počítána také do služebního stáří pro řízení konkursní podle čl. IV. zák. č. 306/20 a § 1 výnosu min. škol. z 31. prosince 1920 a že započítávání válečných púletí za tato léta do pense odpadá.

Nař. výnosem zamítlo min. škol. st-lovo odvolání z rozhodnutí zšr-y z 18. března 1930 jako bezdůvodné vzhledem k tomu, že tvrzení, jako by st-l měl nárok na započtení dvou válečných let, čímž stal by se o dvě

léta služebně starším presentovaného, nelze bráti v úvahu, poněvadž okolnost ta nebyla uvedena v žádosti a nemohl tudíž presentátor ke skutečnosti té přihlížeti při presentaci a nebylo postupem jeho, pokud se týče postupem zšr-y dotčeno subj. právo odvolatelovo.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Není sporu mezi stranami o tom, že po rozumu čl. IV. zák. č. 306/20 přísluší v řízení konkursním stran místa učitele veřejné školy národní zásadně přednost uchazeči služebně nejstaršímu.

Stížnost poukazuje na to, že jednak st-I měl podle § 10 zák. z 27. prosince 1875 č. 158 ř. z., cís. nař. z 9. června 1915 č. 361 ř. z. a nař. min. zeměbrany z 10. prosince 1915 č. 362 ř. z. nárok na zápočet dvou válečných roků do své civilní služby, jednak že tyto dva válečné roky 1917 a 1918 byly mu na jeho žádost takto skutečně započteny výnosem zšr-y z 5. dubna 1930, což mělo v zápětí, že jeho pro služební stáří čítatelná doba služební (okrouhle 14 roků) byla o dvě léta delší, než taková doba spolukompetenta Josefa R. (okrouhle 12 roků), jenž byl dosazen na uprázdněné místo jakožto služebně nejstarší, což se tudíž, jak stížnost namítá, stalo s přehlédnutím svrchu uvedených dvou st-lových let válečných, tedy na základě skutkové podstaty, jsoucí v rozporu se spisy.

Pokud stížnost tuto svou námitku motivuje s hlediska, že žal. min., jakožto stolice odvolací, rozhodujíc dne 12. července 1930, mělo ze spisů určitě vědomost o povoleném, jak svrchu uvedeno, již dne 5. dubna 1930 zápočtu obou let válečných, nemohl nss toto hledisko uznati za správné. Praví totiž článek IV. zák. č. 306/20, vyslovující a upravující přednostní nároky učitelů v případě dosazování na uprázdněná místa, že děje se tak se zachováním případných práv presentačních. V konkrétním případě jest mimo spor, že právo presentační (§§ 7 a 11 et seq. čes. zák. o právních svazcích učitelstva z 19. prosince 1875 č. 86 z. z. se zákony na něj aplikovanými) příslušelo okr. škol. výboru a že tento presentant jednak sice byl vázán při svém výběru na omezující předpisy cit. článku IV., jednak však, pokud jej tyto předpisy — a to ovšem podle stavu v době konané presentace, jenž jedině mohl býti presentantu znám — neomezovaly, že měl při svém výběru volnost. Nadřízená presentantu zem. škol. rada jen rozhodovala, má-li býti vykonaná volba učitele potvrzena čili nic (§§ 12 a 13 čes. zák. zem. z 19. prosince 1875 č. 86 z. z. s pozdějšími doplňky a změnami) a žal. instance odvolací (poslední odstavec § 44 čes. zák. zem. z 24. února 1873 č. 17 z. z. ve znění zák. z 24. června 1890 č. 46 z. z.) jen judikovala o tom, zda výrok zem. škol. rady, potvrzující presentaci okr. škol. výboru, jest v souhlasu se zákonem, čili zákon porušuje. Proto jest okolností bezvýznamnou, že — podle tvrzení stížnosti k nss — min. škol., jakožto instance odvolací, mělo před sebou skutkovou podstatu, podle které musilo usouditi, že st-I jest služebně starší než presentovaný kompetent. V opak záleželo jen na tom, zdali okr. škol. výbor jakožto presentant, a to v době presentace, mohl míti vědomost o skutkové podstatě, v jejímž základě byl st-I v důsledku svých dvou let válečných kompetentem služebně starším kompetenta presentovaného.

Stížnost tvrdí i to, namítajíc, že okr. škol. výbor jednak měl přihlídnouti k tomu, že žádaný st-lem zápočet válečné služby byl zem. škol. radou skutečně povolen, což měl okr. škol. výbor podle své povinnosti sám v osobním výkazu, příloze to st-lovy kompetenční žádosti, poznamenati, — jednak že měl míti okr. škol. výbor při výkonu práva presentace na zřeteli nařízení býv. min. zemské obrany z 10. prosince 1915 č. 362 ř. z., podle něhož přísluší za předpokladů pro to učiteli nárok na zápočet válečných let, a že okr. škol. výbor zároveň měl a mohl ze st-lova osobního výkazu konstatovati, že jsou u st-le předpoklady pro tento nárok, když st-l konal v letech 1917 a 1918 jakožto vojín náhradní baterie dělostřeleckého pluku č. 103 vojenskou službu válečnou. Žal. úřad po této stránce ve svém rozhodnutí výslovně konstatuje, že okolnost týkající se st-lovy služby válečné v letech 1917 a 1918 »nebyla uvedena v žádosti a nemohl tudíž presentátor ke skutečnosti té přihlížeti při presentaci«.

Stížnost po této stránce především brojí proti názoru žal. úřadu, podle něhož prý v samotné žádosti kompetenční měl st-l uvést, že má nárok na zápočet uvedené služby válečné, dovozujíc, že tato povinnost kompetentova nedá se dovoditi ze žádného předpisu zákonného. Než touto námitkou brojí stížnost proti právnímu názoru, jež úřad v této formulaci nevyslovil. Úřad, jak třeba usuzovati ze souvislosti svrchu uvedené věty jeho výroku, zřejmě toliko položil váhu na okolnost skutkovou, že podle stavu věci neměl presentátor možnosti, aby seznal okolnosti, z nichž plynul st-lův nárok na zápočet, zejména že je nemohl seznati ze st-lovy kompetenční žádosti, když v ní nebyly uvedeny.

Nss sám pak na základě spisů a částečně i údaje st-lovy stížnosti seznává, že okr. škol. výbor jednak nemohl při výkonu presentace — dne 19. února 1930 — věděti o tom, že byl st-li zmíněný svrchu zápočet zem. škol. radou povolen — teprve dne 5. dubna 1930 — že to ovšem nemohlo býti ani uvedeno v osobním výkazu st-lově do dne presentace, a že jednak tento okr. škol. výbor v době presentace neměl ve spisech podkladu, podle něhož by byly existovaly předpoklady zápočtového nároku, zejména že nebylo takového podkladu v osobním výkazu st-lovu, jak snaží se stížnost dovoditi, neboť tento osobní výkaz neuvádí po stránce té, jak vysvítá ze spisů, nic jiného, než v oddílu VI. (»Vojenská služba a vojenský poměr služební«) vlastnost st-le jakožto »vojína u hrubého děl. pluku č. 103 v T.«, aniž se činí vůbec jen zmínka o nějaké válečné službě st-lově.

Č. 10.484.

Zaměstnanci veřejní. — Četnictvo: I. * Ustanovení § 18 vl. nař. č. 96/30 tím, že neurčilo pensijní základnu četnických strážmistrů I. třídy ve smyslu nař. býv. min. zeměbrany ze 4. června 1914, Dep. XX č. 3005 (Věstník četnictva č. 11/1914) postupem stanoveným v odst. 4 cit. paragrafu podle I. plat. stupnice § 132 plat. zák., neodporuje zákonu. — II. * Četnický strážmistr I. třídy ve smyslu nař. býv. min. zeměbrany ze 4. června 1914, Dep. XX č. 3005 (Věstník četnictva č. 11/1914) nemá nároku, aby při úpravě odpočívných platů podle